

Fianna

Symbol: Hjorte klovafttryk

Håndtegn/gestik: holder tre krogede fingre i vejret (i form af gevir), bevæg hånden ind til knyttet næve over hjertet.

Frase/Udtryk: Må Ishkar være med dig. Gå med Ishkar. Træd let som Ishkar.

Helligt område (udseende): Området er omkranset med hjortehoveder og andre jagttrofæer, i midten står relikviet på et alter. Om natten er områdets omkreds markeret med lysende svampe. Alteret består af et lurfad med ofringer og gaver, i form af blandt andet, mad røgelse mm.

Relikvie: Stort hjortekranie med inskriptioner og pynt.

Guder:

Ishkar (Den Evige hjort, Den gavmilde, Den der giver liv, Den der guider, Den der beskytter). Han tager form af stor kronhjorte han med gyldenbrun pels, med gevir som trækroner.

Den Som Hungre (Den som korrumpere, Den Grådige, Den Udsultede, Den i Mørked, Den udstødte). Hans rigtige navn er bevidst fortrængt af folket (se skabelsesberetning.). Han tager form

af et udsultet væsen, med synlige knogler og kadaver holdt sammen af mørke. Det siges at man kan lugte stanken af råd, før man ser ham.

Historie/oprindelses historie:

I begyndelsen var der kun ånde verdenen. Ånderne levede i fred og velstand, de brugte deres uendelighed på skønhed, og en dag besluttede de at skabe noget der var stort og smukt nok til at de alle kunne leve i det. Så ånderne samlede sig i kanten af deres verden og begyndte at synge. Deres sang harmonerede så smukt at de skabte en materiel verden. En verden hvor der var plads til at placere alt deres skønhed. De formede med deres sang, jorden og hvert eneste sandkorn, de formede træer og alle deres blade, de sang vandet frem og glimtet i det, fra solens stråler.

Kun én af ånderne ville ikke dele sin sang. Han ville holde sin skønhed for sig selv, og nægtede at synge.

Ånderne kunne nu se hvor smuk den verden de havde lavet, og de ønskede brændende at blive en del af den. Med deres sang, sang de sig hver den smukkeste skikkelse de kunne forestille sig og lod sig føde ind i den skønhed de havde skabt. På denne måde skabte ånderne livet, i alle dets former, i denne verden og når det er tid for dem at vende tilbage, lader de den fysiske krop dø.

Der gik tid hvor alt dette var godt, men den grådig ånd. Den der ikke havde bidraget til verden, kunne også se dens skønhed. Han mærkede sit begær for at røre ved det smukke, at smage det skønne og han ville ikke dele det med nogen anden ånd. Han besluttede sig for, hvis han skulle kunne overtage verden, at han blev nød til at føre sig selv derover, men han ville ikke genkendes af nogen af de andre ånder, så han besluttede ikke at tage nogen fast form. For sig selv, så ingen anden kunne høre det, sang han sig selv over til den materielle verden.

Der var dog én ting han ikke havde tænkt på. Uden nogen krop, havde han ingen lunger og ingen mund at synge med. Fortvivlet og modvillig, tog han mod de andre ånder.

Men de andre ånder huskede den for hvad den var og at den ikke ville dele sin sang og hjælpe med til at skabe den nye verden. Derfor var der ingen ånd som ville hjælpe den og derved blev den efterladt til at finde sin egen vej tilbage. Vred, bitter og nu fanget i denne verden vandrede den omkring uden næringen fra ånde verdenen hvilket skabte en vanvittig og altomsluttende hunger i den. Opslugt af denne hunger overlever den ved at nærer sig på frygt og elendighed imens den evigt søge at tvinge, snyde, eller bedrage mennesket til at synge den tilbage til ånde verdenen hvor den vil fortærer alt.

Til at begynde med stod menneskene stærkt fast imod Den Som Hungrer. Men den blide, omsorgsfulde og forsigtige hjorte ånd Ishkar så menneskets hårde kamp imod Den Som Hungrer.

Den forstod at uden en samlet folk bag sig falder den stærkeste før eller siden. Derfor bad den alle ånderne om at hjælpe menneskene i deres kamp og sende menneskene kræfter gennem deres sange når de har brug for hjælp. Ishkar ville til gengæld lære menneskene de magiske sange der beskytter og holder Den Som Hungrer væk. Med styrken fra ånderne, visdommen i Ishkars guidning og menneskenes mod lykkedes det dem tage den som hungres navn og låse det væk bag menneskenes hjerte således at det aldrig kan blive husket eller sunget så længe menneskene står fast ved hjælp af åndernes kraft og Ishkars guidning.

Folket: Folket kalder sig Fianna.

De er en nomadestamme, der er bosat dybt i skoven.

Tidligere har de haft handlet med Skovpasset, gennem tredje og fjerde ledshandel, hvor de primært har solgt dyrepels/skind og sjældne urter og svampe, i bytte for stof og metalvarer. På grund af den stigende mængde af mostre og uhyre i skoven, har Fianna folket set sig nødsaget til at søge til Skovpasset for at søge en sikker lejer og en måde hvorpå de kan bekæmpe de mørke væsner i skoven, så de kan tage deres område tilbage.

Fianna folkets sætter deres floks overlevelse og velstand før personlige behov og ønsker.

Medlemmerne har ejerret, men alle har ret til at låne hinandens ting, så længe det gælder overlevelse. Der er et stort fokus på sammenhold, gavmildhed og historier/fortællinger som indgår i næsten alle deres ritualer. Grådighed, tyveri, mord mm. straffes ved at ofret og pårørende i samråd med resten af flokken bestemmer en straf hvis de der erklæres skyldig. I dette tilfælde er der kun 3 straffe, forvisning, døden eller meget mere brugt, bodsgerning. I hele denne proces fungerer shamanen som en slags ordstyrer for hele gruppen.

Religionen har et stort fokus på liv og dets hellighed i den naturlige form. Derfor er alt hvad der forstyrer den naturlige balance et stort tabu. Dette er f.eks. udøde, ting der ændre/muterer levende væsners form permanent, ting der forstyrer ånder og åndeverdenen.